

Série *Starožitnosti*,
která potěší čtenářky ságy *Cizinka*

ZAHRA DA

SLIBŮ A LŽÍ

A woman with her hair in a bun, seen from behind, wears a long, flowing blue gown with a low back. She is holding the edges of the skirt, and behind her, ethereal, glowing wings made of light trails emerge. She stands in a dark forest with trees covered in autumn leaves. The scene is bathed in a soft, blue, ethereal light, with small glowing particles floating in the air.

PAULA BRACKSTON

ZAHRADA

SLIBŮ A LŽÍ

Copyright © 2021 by Paula Brackston.
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Hana Punčochářová, 2023
Cover © Karolína Zacklová, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3775-8 (pdf)

PAULA BRACKSTON

ZAHRA DA

SLIBŮ A LŽÍ

přeložila Hana Punčochářová

Obsah

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10
- 11
- 12
- 13
- 14
- 15
- 16
- 17
- 18
- 19
- 20

Poděkování

Pro Dee

*Rozhodně nejsi žádná zlá macecha
a sem tam něco víš o zahradách a starožitnostech.
Přeji ti, aby sis ve šťastnějších časech
mohla obojího užívat naplno.*

⇒ 1 ⇐

POPÍNAVÉ ROSTLINY A KEŘE VRHALY VE SVĚTLE MĚSÍCE na zahradu stíny prapodivných tvarů. Z parapetu svého podkrovního okna měla Xanthe přímý výhled na to, jak se na zanedbaných záhonech a neudržovaném trávníku objevuje první zeleň. Za zahradou ohraničenou zdí z červených cihel se na střechách spícího města blyštěla slabá námraza. Xanthe přemýšlela o tom, jak rychle poslední týdny utekly. Vánoce a Nový rok proběhly ve znamení pilné práce v obchodě a zvýšeného počtu koncertů. V lednu bylo třeba zorganizovat povánoční slevy a dát dohromady místnost se zrcadly, aby bylo možné začít v ní prodávat vintage oblečení. A najednou byl první březnový den. Dřímající zahrada se po dlouhé zimě konečně začala probouzet a přicházelo jaro, jejich první v Marlborough.

Keře šípkových růží, dosud bez listů, zakrývaly staré vězení v rohu jen částečně, takže zdi působily masivně, staře a omšele. Jeho velikost, vzhled ani těžké dveře nenasvědčovaly tomu, že se uvnitř mezi tmavými kameny ukrývají tajemství minulosti a že umožňuje pár vyvoleným lidem cestovat do dávných časů. Nebylo to poprvé, kdy Xanthe cítila údiv nad tím, co vše se jim

Víc než cokoliv jiného si pamatuj toto:
Bud' upřímný sám k sobě.
A se stejnou jistotou, se kterou noc střídá den,
nikdy nikomu nelži.

WILLIAM SHAKESPEARE

s matkou stalo od té doby, co si otevřely krámek se starožitnostmi. Z nového domova a obchodu v malém wiltshireském tržním městě se nakonec stalo největší dobrodružství jejího života. Nad svými prvními cestami do minulosti neměla kontrolu a bylo to, jako by ji někdo strčil z nekonečně vysokého útesu. Nezkušeně se v nich plácala, zatímco čelila nebezpečí, a dokonce během toho našla i lásku.

Teď, když už za sebou měla cest několik, však nad tím, co se děje, kontrolu získala. A také má Převraceče, knihu o cestování časem. Zjištění, že je součástí skupiny lidí sdílejících schopnost cestovat napříč staletími, a přístup k jejich zkušenostem jí dodaly odvalu. Existovali další lidé jako ona, od kterých se mohla učit a po jejichž vědomostech prahla. Pomalu jejich tajemství začala odkrývat. Začala chápat, kým a čím doopravdy je. Jakkoliv nebezpečné její cesty do minulosti byly, už se nebála. Počáteční strach a vědomí všech možných rizik vystřídalo nadšení, vzrušení a čirá radost z toho, že je, kým je. Nic ji však nepřipravilo na šok z toho, když na druhé straně ulice, ve které bydlela, ve své době spatřila svého úhlavního nepřítele Benedikta Fairfaxe. Snaha poslat ho co nejdál od Samuela mu umožnila cestovat do současnosti. Ať už toho dosáhl jakkoliv, musela za to přijmout svůj díl odpovědnosti. To ona mu pomohla získat astroláb zpět. Ona ho lstí přiměla k tomu, aby se přenesl do jiné doby, aby tak zajistila Samuelovo bezpečí. Ať se snažila sebevíc, nemohla ze sebe setřást pocit, že za to, že se objevil tak blízko jejího domova, její matky, všeho, na čem jí teď záleží, může ona sama. Bylo teď tedy na ní, aby zdokonalila své schopnosti a ochránila ty, které miluje. Ve zkratce se musela stát tím, kým paní Flyte tvrdila, že je jejím osudem se stát: pravou převracečkou času.

Co Fairfax chtěl? Proč sem přišel? To stále nevěděla, neboť od toho kratičkého okamžiku, kdy se jí zastavilo srdce, jak ho uviděla stát na druhém konci ulice, už ho nespátřila. Nejdřív se snažila vsugerovat si, že si to celé vymyslela. Že to byl výtvor její unavené mysli, příliš silné představivosti a zmatku ze všeho, co se v jejím životě v tu dobu dělo. Ve skutečnosti však věděla, že ho viděla a že tam opravdu byl. Nebyl to ani duch, ani přízrak dávno zemřelé duše, ale člověk z masa a kostí. A vzhledem k tomu, jak dobře ho znala, mohla si být jistá, že by se před ní neobjevil bez dobrého důvodu. Chtěl, aby ho viděla. Aby věděla, že je blízko. Že si může vybrat, kdy se s ní střetnout. A přesto to během těch několika týdnů ještě neudělal. Byla ostražitá. Když šla někam za tmy, nervózně se ohlížela, jestli ji někdo nesleduje. Vždy za sebou pečlivě zamykala dveře obchodu. Nenechávala matku samotnou déle, než to bylo nutné. Ale už ho znovu neviděla. Přemýšlela, co má za lubem. Jde mu o pomstu za to, jak ho přelstila? Nebyla si jistá. S postupujícím časem si začala přát, aby už se konečně střetli. To čekání a přemítání už se nedalo dál snášet a věděla, že její ostražitost začíná upadat. Není možné být v pohotovosti pořád. A to, že nevěděla, kdy nebo kde se zase zjeví, si začalo vybírat svou daň. Jediná věc, kterou si byla naprosto jistá, byla, že se vrátí. Někdy. A že je schopen úplně všeho.

Vlněnou šálu si přitiskla blíže k ramenům a zvedla se z parapetu. Brzy se má rozednít, čeká ji spousta práce a hodiny strachování se z věcí, které nemůže změnit, jsou na nic. Musí být připravena na to, že se Fairfax jednou zjeví. Nemá smysl, aby mezitím nespala.

Nakonec upadla do tvrdého spánku a teprve po osmé hodině následujícího rána sešla ze své podkrovní ložnice dolů po schodech

do kuchyně v prvním patře jejich úzkého, vysokého bytu nad obchodem. Slyšela matku, jak si zpívá s rádiem a snaží se překřičet zvuk vroucí konvice.

„Ach, tady jsi. Už jsem tě chtěla budit. Kafe je skoro hotové. Posad' se a dej si snídani. Nechceme přece, aby Gerri musela čekat. Určitě nebylo snadné sehnat za sebe do kavárny záskok.“ Otočila se kolem jedné z holí, natáhla se pro sklenici s mletou kávou a hbitě přitom z odkapávače sebrala lžičku. Už si na artritidu a omezení s ní spojená tak zvykla, že si Xanthe většinu času ani nevzpomínala na to, jaké to bylo, když ještě byla zdravá. Když ještě nepotřebovala berle, aby mohla chodit, a prášky na bolest, aby mohla spát. „Tolik nám pomůže, že nám k tomu něco řekne. Neumím si představit nikoho lepšího, kdo by nám mohl radit s nakupováním vintage oblečení,“ pokračovala Flora a lžičkou máchala směrem k dceři. „Samozřejmě až na tebe, miláčku.“

„Myslím, že jsem spíš nadšenec než expert.“ Ukázala na své květované šaty ze sedmdesátých let a pletenou vestu, které měla na sobě. „S Gerri se nemůžu rovnat. Nechápu, jak to dělá, že vždycky vypadá tak skvěle, i když se na vlastní pěst musí starat o dvě malé děti a podnik.“

„Nemluvě o její šarlatové rtěnce,“ dodala Flora a nalévala si přitom kávu do hrnku. „Nikdy od ní nemá jedinou šmouhu. Jak je možné, že když ji zkusím já, vždycky mi skončí na zubech?“

Usmála se a zadívala se na matčiny jemné, načechrané vlasy, které jí už teď lezly ven zpod náhodně zvoleného šátku, jímž byly svázané. Očima sklouzla na talíř před ní. „Další experiment, mami?“

„Na lívancích není nic moc bizarního.“

„Na lívancích ne. Ale na lívancích s avokádem a — je to brokolice?“

„Nějaká zbyla ze včerejší večeře. Přidala jsem k tomu trochu nastrouhaného syra. Mělo by to být dobré. Tak se pojď najíst. Zelené jídlo je zdravé, ne?“ Posadila se naproti dceři a na talíř se snídání si z plastové láhve vymáčkla hnědou omáčku. Xanthe jim oběma nalila kávu s vděčností za její vůni a s nadějí, že díky ní snad jídlo bude chutnat o něco lépe. I přes to, že se farmářské trhy na hlavní třídě v Marlborough konaly dvakrát týdně a její matka si je ráda procházela, stále upřednostňovala vaření čehokoliv, co našla v lednici, a skoro jí nezáleželo na konečném výsledku.

„A nezapomeň,“ řekla Flora a usrkávala kávu, „zítra jedeš na tu dražbu v Corshamu. Dnes na té nové místnosti musíme udělat co nejvíc práce půjde. Budu se muset starat o obchod a k tomu je třeba v dílně dodělat ten psací stůl.“

„Stejně pořád nemůžu uvěřit, že mě samotnou pouštíš na takovou dražbu, abych tam něco koupila. Vyklízení šlechtických sídel máš nejradši.“

„Nemůžu být na dvou místech zároveň. A kromě toho,“ zářivě se usmála Flora, „se nám Vánoce povedly a teď je ideální čas investovat do nového zboží. Na takové dražbě se dá najít plno pokladů. Víš, co děláš, aspoň tedy většinou.“

„Děkuju. Tedy myslím, že děkuju.“

„Ale jestli k tobě něco bude zpívat...“

„Já vím, nebudu z toho plašit.“

„Samozřejmě to budeš muset získat. Jenom do toho nedávej celý náš rozpočet, o víc neprosím. Tolik jsme s obchodem pokročily.“

„Všem pochybovačům jsme to pěkně natřely, vidíš?“

Flora přikývla. „Včetně tvého otce. Ne, že by mi na tom záleželo samozřejmě.“

Rozhodla se téma muže, který pro ni teď nebyl nikým víc než bývalý manžel její matky, dál nerozvádět. Místo toho zůstala na bezpečné půdě. „Myslíš, že bych to měla udělat podobně jako s tím šatlénem? Za ten jsme nakonec zaplatily rozumnou částku.“

Flora se usmála. Obě věděly, že když ke Xanthe něco zpívá, když to vyvolává její schopnost psychometrie, není schopna tomu odolat, i kdyby ji to mělo stát cokoliv. Schopnost získat o předmětu informace — o jeho minulosti, původu, příběhu — by pro mnohé byla vzácnost nebo něco nemyslitelného, ale pro rodinu Westlakeových to zkrátka bylo součástí jejich dcery. Nic to nemohlo změnit. „Potřebujeme věci, které se dají prodat, miláčku. Ideálně malé věci. Například trošku víc šperků by se hodilo. Zdají se teď populární. A když uvidíš nějaký toaletní stolek, který bych mohla přelakovat, nebo nějaké hezké židle do ložnice...“

„Budu mít oči na stopkách. Neboj. Pojedu tam v plně pracovním módu, mami.“

„Co kdyby ses zeptala Liama, jestli nemůže jet s tebou?“

„Myslíš, že by mi to pomohlo k lepšímu úsudku?“

„Jenom jsem myslela, že by to bylo hezké.“

„Mami... Má na starost vlastní podnikání.“

„Rád ti pomáhá. Tráví s tebou čas.“

„Brzy ho uvidím na zkoušce s kapelou. Už tak spolu trávíme spoustu času.“ Zakroutila hlavou nad matčinou otevřenou snahou podporovat její vztah s Liamem. Bylo hezké, že má Flora Liama ráda, ale Xanthe odmítala, aby ji kdokoli do čehokoli tlačil. Od toho středověkého víkendu — od toho polibku — se dohodli, že to budou brát pomalu. Ve skutečnosti to tedy spíš bylo tak, že na tom Xanthe trvala a nedávala mu moc prostoru k tomu cokoliv říct. Jejich přátelství si vážila až příliš na to, aby ho ohrozila. Věděla, že

se stále dostává přes Samuela. A teď, když se stala právoplatným členem Tin Lid, její blízkost k Liamovi získala několik podob, které se všechny týkaly jejího nového života. Nechtěla ohrozit možnou budoucnost, kterou by spolu mohli mít. Jako přátelé. Jako členové kapely. Jako milenci. Hodila do sebe zbytek kávy. „Honem, mami, dojez to. Potřebuju odemknout a pustit Gerri dovnitř. Máme práci.“

Místnost, kterou předchozí majitel pan Morris využíval pro svou sbírku zrcadel, byla za hlavní místností obchodu. Xanthe připadala poněkud tmavá a stísněná, ale když daly pryč snad víc než padesát zrcadel, prostor se o něco zvětšil. Sundaly starý koberec, osmírkovaly a vyleštily parkety, zdi vymalovaly světle zlatou a výrobky ze dřeva natřely na bílo. Okno nechaly bez závěsů, aby dovnitř šlo co nejvíce přírodního světla, a důmyslně tam rozmístily tři staré lampy, aby místnost příjemně osvětily. Některé ze zrcadel se jim k přeměně hodily. Flora vylepšila jedno velké obdélníkové, jeho borovicový rám nabarvila a vyzdobila ubrouskovou technikou, takže byl plný růží, zelených lístků a kvítků. Dvě další zrcadla – jedno s propracovaným zlatým zdobením a druhé s čistým bílým rámem – pověsily tak, aby odrážela denní světlo a aby se na sebe zákazníci mohli podívat z několika úhlů, až si budou oblečení zkoušet. Mezi věci, které bylo ještě třeba udělat, patřilo rozmístit tyče na ramínka a stojan na klobouky, najít místo pro vitrínu a naplnit ji zbožím a také rozbalit to, co během posledních pár měsíců nastrádaly.

„Tak jo,“ řekla Xanthe a zamnula si ruce. „Pojďme začít s těmihle krabicemi.“

Gerri, která dorazila přesně v devět hodin a v montérkách a s vlasy zručně sepnutými pod šátkem, vypadala jako vojačka,

začala z nejbližší bedny vyndávat oděvy a předávat je dál na prozkoumání. Rtěnkou měla jako vždy nanesenou bezchybně. „Co to tady máme? Zimní kabát se skotským vzorem – hezký a velký. Semišové sako s třásněmi...“

Flora zapala po dechu. „Proboha... To dnes ještě někdo nosí třásně?“

„Mami,“ Xanthe si od Gerri sako vzala a opatrně urovnala třásněmi lemované rukávy, „nesud tak rychle. Všechno je o správné kombinaci. Divila by ses, co by s tím někteří lidi dokázali udělat.“

„Xanthe má pravdu.“ Gerri před sebe zvedla šaty značky Laura Ashley. „Jde o to vidět ve věcech potenciál.“

„No, jsem moc ráda, že na to mám vás dvě,“ odpověděla Flora. „Mně to všechno přijde jako změt starých krámů, které všechny byly vyhozené z dobrého důvodu.“

Xanthe narovnala zmačkanou maxisukni. „Něco z toho je laciné, to nebudu lhát, ale milovníci starých věcí vědí, co se k sobě hodí. Jenom se musíme ujistit, že máme i nějaké kvalitní kousky.“

„Ano, nějaké značkové!“ Gerri se při té představě rozsvítily oči. „Nedávno jsem si koupila původní Biba halenku. Nebyla levná, ale hodnotu si udrží dlouho.“

Flora si vyzkoušela zaprášenou buřinku a mžourala na svůj odraz v pozlaceném zrcadle. „Hmmm, myslím, že není dobrý nápad nosit staré oblečení, když jste sami staří,“ usoudila nakonec, čímž ostatní ženy rozesmála.

„Trik je v tom,“ řekla Gerri a upravila klobouk na Flořině hlavě tak, aby byl v lichotivější pozici, „že člověk musí vybírat oblečení, které pasuje k jeho postavě a barevnému typu. To je tajemství toho, jak se vyhýbat dojmům, že na sobě máte maškarní

kostým.“ Chvilku přemýšlela a pak buřinku nahradila baretem, který šikovně umístila na Flořinu hlavu.

Flora se na výsledek zazubila. „Když mi ty outfity budeš vymýšlet, Gerri, dám tomu šanci.“

Xanthe začala oblečení věšet na ramínka. „Problém bude ty hezké, kvalitní věci hledat. Chceme být známí jak kvalitou, tak výběrem.“

„Nemůžeme hledat na internetu?“ zeptala se Flora.

„Kéž by,“ odpověděla Gerri a zamračila se na křiklavě zelenou sukni, kterou potom hodila do krabice určené pro zamítnuté věci k recyklaci. „Lidi dnes mají mnohem lepší přehled o tom, jakou mají věci hodnotu. Po kvalitních kouscích je poptávka. Člověk za ně může zaplatit majlant.“

„Zítra jedu na dražbu,“ řekla jí Xanthe. „Do Corsham Hall, směrem na Bath. Víš o tom domě něco?“

„Ach, to sídlo patřilo rodině Wilcoxových. Kdysi byli nesmírně bohatí.“

„Doufejme, že poslední majitel tajně nashromáždil oblečení svých předků.“

„Na půdě by mohly být charlestonky!“

„No, jestli ano, tak mi neutečou. Přesně takové věci potřebujeme.“

Pokračovaly v práci, dál třídily pěkné kousky od těch špatných a při tom ignorovaly některé Flořiny výrazy, když narazily na nějakou výstřednější věc. Xanthe byla za Gerriinu podporu s novou místností vděčná. Věděla, že s tím její matka souhlasila jen proto, aby ji potěšila, a pomáhalo, když se do toho vložil někdo, jehož vkusu obě věřily. Přestože už neměly takové finanční problémy, jako když obchod koupily, každá věc si musela zasloužit

své místo. Zrcadla pana Morrisa zabírala příliš mnoho prostoru a manipulace s nimi stála příliš mnoho času. Byla donucena potlačit svou hrdost a opět zavolat Theovi Hamiltonovi. Nebylo příjemné kontaktovat svého konkurenta na trhu se starožitnostmi a nabídnout mu kousky, které mu dříve odmítla prodat, ale nedalo se nic dělat. Naštěstí měl stále zájem zrcadla hromadně odkoupit, ale v její snaze o to, aby jí odpustil, že v minulosti podnikl zbytečnou cestu, jelikož si prodej rozmyslela, nápomocný nebyl. Nakonec u něj zvítězil cit pro výhodnou koupi a dohodli se na férové částce. Doufala, že vintage oblečení do obchodu přiláká nové zákazníky, kteří by do něj jen kvůli starožitnostem nevešli. Po překročení prahu by je mohlo zaujmout plno věcí.

„Ach, podívej se na tohle, miláčku.“ Flora před sebou přidržela černé flitrové šaty. „Ty by sis mohla vzít na další představení s Tin Lid.“

Xanthe se rozesmála. „Leda kdybychom začali zpívat v jazzovém klubu, mami!“

„Myslím, že by ti moc slušely,“ trvala na svém Flora. „Vsadím se, že Liam by se mnou souhlasil.“

„To tak většinou je.“

„Takový hodný chlapec.“

„Je dost chytrý na to, aby věděl, jak si tě omotat kolem prstu,“ řekla, šaty matce sebrala a pověsila je na věšák. „A vůbec, moc si toho, co nosím, nevšímá.“

Gerri zdvihla obočí. „Z toho, co jsem postřehla, si na tobě všímá úplně všeho.“

„Jsme jenom dobří kamarádi.“

„S výhodami?“ zeptala se Flora a nápadně mrkla jedním okem.

„Mami! Moc dobře víš, co to znamená. Nedělej, že to nevíš.“

„Předpokládám, že to znamená, že se navzájem podporujete?“ odpověděla nevinně, zatímco se Gerri snažila potlačit smích. „Je tak hodný, běhá kolem tebe, když potřebuješ opravit auto, shání dodávku pro převoz větších kusů nábytku...“

„Tak za prvé ten výraz přede mnou už nikdy nepoužívej, *prosím*. A za druhé s Liamem jsme naprosto spokojeni s tím, jak to mezi námi je, děkuju.“

Flora a Gerri si vyměnily jízlivý pohled, ze kterého bylo jasné čitelné, že si myslí opak.

Později, když bylo po zavírací době, se Xanthe s matkou rozloučila a vydala se do The Feathers. Její nepravidelné, ale stále častější návštěvy Harleyho se staly důležitou součástí týdne. Přestože se Benedikt Fairfax zatím znovu neukázal, stále ho měla na mysli a kdykoliv byla sama, přepadlo ji odhodlání být na něj připravena, až ho znovu spatří. Jenže mezi obchodem, Florou, kapelou a samozřejmě také Liamem bylo těžké vyhradit si čas na to, aby se soustředila na všechny ty šílenosti, které zažila od chvíle, co se do Marlborough přistěhovala. Občas jí touha po normálním životě a bezpečí bránila v tom, aby se chystala čelit tomu, čemu věděla, že čelit bude muset. Tomu, že Fairfax nic nedělá bezdůvodně. Tomu, že to není typ člověka, který by se snadno vzdal toho, co chce. Tomu, že prokázal, že je schopen čehokoliv, jen aby prosadil své vlastní zájmy. A proto byla vděčná za Harleyho – hospodského, místního historika, vousatého motorkáře a skutečného přítele – kterému se mohla svěřit. On jediný znal pravdu o tom, kam a hlavně do jaké doby Xanthe mizela během svých cest mimo Marlborough. Věděl o Převracecích – jen jemu ukázala jejich tajemství ukrytá v drahocenné knize. A řekla mu

o Fairfaxovi. Díky tomu, že s ním o všech těch neuvěřitelných věcech mohla mluvit, se cítila aspoň o trošku méně šíleně a měla o trošku větší pocit kontroly nad tím, co se děje. A teď, když se rozhodla důkladně prostudovat obsah knihy, se nemohla dočkat, až s ním teoretický obsah vyzkouší doopravdy.

Našla ho, jak k okenním parapetům hospody přidělává nové truhlíky. Byl to opravdu urostlý muž, spíše zavalitý než tlustý, ale nebyl v nejlepším formě. Slyšela, jak trochu funí a svým roztomilým skotským přízvukem těžkým truhlíkům šeptá sprostá slova, když se je snaží dostat na správné místo.

„Nikdy jsem si nemyslela, že z tebe bude zahradník, Harley. Budeš příště dělat květinovou výzdobu?“

„Jsi zatraceně vtipná. Nestůj tam jen tak, bejby, a podej mi to kladivo, jo?“ Pokynul směrem k hromadě nářadí na chodníku. Kolemjdoucí byli nuceni sejít z chodníku do silnice, aby se tomu nepořádku vyhnuli.

„Vidím, že jaro je tu,“ prohlásila Xanthe, když mu kladivo podávala. „Na oknech se objevují truhlíky, Harley vylezl zpoza baru...“

„Ne na dlouho,“ řekl a z kapsy své motorkářské kožené bundy vyndal velkou skobu, kterou připevnil k truhlíku a bouchnutím ji na něm upevnil. Ještě dalších pět minut sledovala, jak pracuje. Když byl konečně spokojený, smetl si z rukou hlínu a sesbíral svou sadu nářadí. „Tak jo, mám hotovo. Péči o kytky přenechám Annie. Pojď dovnitř. Zima je možná pryč, ale mně teda pořád ještě mrznou uši, to ti povím.“

V hospodě panoval klid pozdního odpoledne: oběd už se neservíroval, večere ještě nezačala a nebyla naplánovaná žádná živá hudba. Harley za barem popadl dvě lahve piva, se zkušenou

lehkostí je otevřel a gestem ruky ukázal své ženě a mladíkovi, který s ní pracoval, že jde nahoru. Xanthe ho poté, co se na chvíli zastavila u Annie, aby ji pozdravila, následovala po poněkud rozviklaném schodišti do bytu nad hospodou. Obývací pokoj byl teplý, příjemný a jako vždy chaotický. Harley z jedné z ošuntělých kožených sedaček sundal štos motorkářských časopisů, aby se do ní mohl zabořit, a když se k němu Xanthe připojila, podal jí pivo.

„Vzala jsi ten manuál k cestování časem s sebou?“ zeptal se Harley teď již známým tónem hlasu, do kterého se vždy při zmínce o knize vloudil úžas.

Přikývla, z tašky vyndala knihu v kožených deskách a podala mu ji.

Harley do sebe vyklopil pivo, hřbetem ruky si utřel vousy, ruce si otřel o kalhoty a potom si knihu pomalu, skoro se zbožnou úctou, vzal. „Vlastníš dost úžasnou věc, bejby.“

„Každý den si kousek přečtu a i tak je tam toho tolik co se učit. Nejen z příběhů, ale jsou tam také mapy, kresby, básně, recepty, dokonce i kouzla. Je to plné všemožných věcí. Problém je poznat, co z toho je skutečné. Tedy, co jsou instrukce a co jsou jenom, nevím, varovné povídky?“

„No, není to zrovna blbuvzdorná uživatelská příručka, co si budem.“

„Někdy si vážně přijdu jako blbec, že tomu, co čtu, pořádně nerozumím. Některé stránky dávají větší smysl jenom díky tomu, že jsem už do minulosti cestovala. Části toho, co tam je napsané, mi připomínají vlastní zkušenosti, ale, no...“ pokrčila rameny, „je snadné tomu rozumět po tom, co jsem to zažila. Potřebuju vodítka, která mi pomůžou v budoucnu. Jak mám použít to, co

jsem se naučila, k efektivnějšímu cestování. K bezpečnějšímu cestování. Nad kterým budu mít větší kontrolu.“

Harley se usmál. „Já jsem hlavně rád, že tam vůbec něco vidím,“ řekl a odkazoval tak na skutečnost, že kniha svůj obsah neodhaluje každému. Xanthe o tom přemýšlela od té doby, co na to přišli. Není možné ji okopírovat, ani ji nedokáže přečíst jen tak někdo. Proč se rozhodla odhalit svá tajemství Harleymu? Nemá dar psychometrie, ani nikdy nenahlédl do minulosti. Nezpívají k němu žádné předměty, a když ho vzala ke starému vězení na zahradě, vůbec nic zvláštního nebo magického necítil. Nakonec došla k závěru, že kniha chce, aby jí pomáhal. Sdílí s ním přesně tolik, kolik potřebuje k tomu, aby ji mohl podporovat a přinášet vlastní postřehy. Způsoby, kterými svůj obsah chrání, ji nepřestávaly udivovat. Také se díky tomu cítila ještě výjimečněji. Je to přesně tak, jak to řekla paní Flyte. Je převracečkou. Její cesty napříč staletími nebyly způsobeny náhodným střetnutím s mocnými předměty a skutečností, že zrovna bydlela blízko vězení. Všechno se to mělo stát. Učila se, kým je, nebo alespoň, čím by se mohla stát. Na chvíli si dovolila pohrávat s myšlenkou, že by jednoho dne mohla být schopna vrátit se zpět do minulosti a navštívit svoji přítelkyni a učitelku, a představa takové kontroly a svobody v ní vyvolávala nadšení.

„Myslíš, že o to tomu týpkovi jde?“ vytrhl ji z myšlenek Harley.

„O tu knihu?“

„Jo. Přišel na způsob, jak se sem dostat, kvůli ní?“

„Něco chce, o tom není pochyb. A já vlastně tak trochu doufám, že mu jde o tu knihu. Protože jestli ne, tak jediný další důvod, proč by riskoval cestování časem, aby se sem dostal, je...“

„... aby se s tebou střetnul,“ dokončil větu Harley.“

„Není to příjemné pomyšlení.“

Harley si odfrkl. „To máš pravdu, bejby. Z toho, co jsi mi řekla, je tenhle chlap pěkný parchant.“ Opět se dlouze napil piva, zatímco bylo vidět, že přemýšlí. „Jak to vidím já, tak ať už mu jde o tu knihu, nebo o pomstu za to, že jsi ho tak přelstila..., tak to znamená problémy. Ale už jsi ho znovu neviděla?“

„Ne, jenom tenkrát, jak stál na konci naší ulice. Ale vím, že je blízko.“

„Seš si jistá, že si to jenom nepředstavuješ? Víš, je pochopitelné, že tě to vyděsilo, ale jestli už se znovu neukázal, možná to bylo jenom jednorázové a vrátil se tam, odkud přišel. Nebo spíš do doby, ze které přišel.“

„Přála bych si tomu věřit, ale nejde to. *Vím*, že je někde poblíž. Cítím jeho přítomnost, někdy hodně silně. Myslím, že na něco čeká. A potom...“

„A potom?“

Xanthe se dlouze napila. Odmlčela se, aby se nadechla. „Paní Flyte měla pravdu. Není hoden toho, aby vlastnil něco tak mocného. Převraceč by měl respektovat řád věcí, to, že všechno má nějak být. Neměl by si tento řád uzpůsobovat svým vlastním potřebám.“

„Tak to teď chvíli nech být.“ Harley přenesl svou ne zrovna zanedbatelnou váhu, až gauč zavrzal. „Máš mezi tím spoustu práce s kapelou. Annie říká, že není snadné si vás teď objednat!“

Usmála se. „Vždycky si na The Feathers najdu čas, to přece víš. Vlastně ten, kdo teď pořád někde lítá, je Liam. Má hrozně práce. Dneska veze do Oxfordu svůj poslední opravený kousek, krásný modrý jaguár.“

„To mě podrž! Taky tě sbalil na stará auta? Jeho charisma musí být ještě lepší než to, jak vypadá.“

Xanthe si vzpomněla, jak Liama poprvé viděla a jak ostražitá kvůli jeho líbivému vzhledu byla, jelikož její zkušenost s hezkými muži nebyla zrovna nejlepší. Tenkrát měl krátké vlasy, což mu na kráse ještě přidávalo. Poslední dobou si vlasy nechává trochu narůst, takže si z něj dělá legraci, že se v něm ukrývá surfařská duše. Pravda je taková, že vypadá hodně atraktivně tak či onak. „Jenom ho cituju,“ řekla. „Je do toho tak zapálený, že by bylo těžké nepamatovat si, o co jde. Každopádně tomu samému nadšenci bude dělat ještě další auto. Říkal, že to zabere několik dalších týdnů. Potom by měl mít na koncerty víc času.“

„Doufejme. Chybí nám tvoje zpívání, zlato.“

„Věř mi, ostatní členové Tin Lid mu to flákání moc dlouho tolerovat nebudou.“

Xanthe se po rozhovoru s Harleym jako vždy cítila klidnější. Už na to všechno není sama. Ať už její budoucnost jakožto převracečky bude jakákoliv, má to s kým sdílet. Jedné její části bylo líto, že ten někdo není Liam. Na jejich přátelství jí záleží, od Vánoc si jsou ještě blíží, takže je čím dál tím nepříjemnější mít před ním tajemství. A cestování časem není zrovna malé tajemství. Na chvíli se zamyslela, co by se stalo, kdyby si dovolila mít k němu opravdové city. Kdyby si dovolila propadnout mu, věděla, že by čekal s otevřenou náručí, aby ji chytl. Ale byla by kdy schopna říct mu o Převracečích? Dokázal by to pochopit? Věřil by jí vůbec? Žádala by toho po něm hrozně moc. A pak musela vzít v potaz svou matku. Čím více lidí by o jejím druhém životě vědělo, tím větší by byla pravděpodobnost, že to matka zjistí. Děsila by ji

představa toho, co její dcera dělala a o čem Xanthe věděla, že bude dělat dál? Začala by ji úpěnlivě prosit, aby už nikdy do vězení nev kročila? Už samotné vypořádání se s vlastními schopnostmi a skutečnou identitou bylo těžké, ale jejich sdílení s lidmi, na kterých jí záleží, se zdálo ještě těžší. A přesto ji nápad matce všechno říct přitahoval čím dál víc. Dokonce byly dny, kdy tomu byla velmi blízko, protože její nadšení z toho, že je převracečkou, bylo tak silné, že to ze sebe málem všechno vysypala. Flora už dávno přijala, že má Xanthe dar psychometrie. Zrovna ona by to určitě přijala, i když to bylo něco tak neuvěřitelného.

Když z hospody odcházela, bylo už skoro sedm, tma jako v pytli a zima dost velká na to, aby Xanthe připomněla, že jaro je ještě v plenkách. Houstnoucím večerním vzduchem se nesl zvuk kostelních zvonů, který jako by tlumil vlhký chlad, který na město padal. Nebylo to poprvé, kdy si Xanthe musela připomenout, že její matka má teď mimo obchod vlastní život, vlastní přátele, vlastní zájmy. Zapojení se do zvonařské skupiny k tomu bylo prvním krokem. Xanthe v odbíjení starodávných zvonů nacházela útěchu. Věřila tomu, že tak či onak jednou přijde čas, kdy to její matka bude muset zvládnout bez ní. Bylo dobré, že si v Marlborough pomalu, ale jistě vytváří zázemí. Necítila tak na sobě takový tlak zodpovědnosti. Najednou jí přišlo, jako by ve zvonění slyšela naléhavost. Jejich běžný slavnostní zvuk teď vystřídal něco jako varování.

Na široké hlavní třídě byl denní ruch vystřídán prvními večerními davy. Lidé se vraceli domů z práce a někteří z nich se zastavili v oblíbené hospodě na zlevněný drink nebo zamířili na víno do baru, aby se z pracovního módu přepnuli na ten volnočasový. Jiní byli na cestě do města a rázně kráčeli směrem

k supermarketu, aby si tam nakoupili, nebo spolu ruku v ruce vybírali jedno z několika míst, kde se dalo kvalitně najíst. Vše bylo příjemně povědomé a mile půvabné. Přesto však Xanthe nemohla setrást nepříjemný pocit. Stáhl se jí žaludek a uvědomila si, že i její postoj prozrazuje nervozitu. Ať už vše kolem ní bylo sebenormálnější, nemohla se zbavit myšlenek na to, že ji Fairfax sleduje, ať už zpoza stínů dveří starých obchodů a domů, nebo skrze nějaké zařízení umožňující mu vidět ji, i kdyby byl několik staletí daleko. Tak či onak cítila jeho přítomnost. Zrychlila krok a jediné, co si přála, bylo být doma s Florou a jen tak tlachat nad jednoduchým jídlem. Když zahrnula do úzké dlážděné uličky, ve které stál jejich obchod, už o tom, že ji někdo sleduje, nebylo pochyb. Neodvažovala se otočit, nechtěla vědět, kdo to je. Rychlým krokem pokračovala dál a potlačovala touhu rozběhnout se, opakovala si, že jí skutečné nebezpečí nehrozí, když je kolem tolik lidí. Dorazila ke dveřím obchodu a zahrabala v tašce pro klíče. Když se ten správný snažila strčit do zámku, ucítila na šíji teplý dech. S napůl překvapeným výkřikem se otočila a svazek klíčů měla připravený k obraně.

Liam prosebně zdvihl ruce. „Hej! Násilí není třeba.“

„Proboha, Liam!“ Prostoupil jí pocit úlevy, ale přesto dál cítila skutečný, mocný strach. Na okamžik jako by se Liamovy rysy zastřely, jako by je něco zastínilo, a bylo z něj cítit nebezpečí. Nedávalo to žádný smysl. Tu nevítanou emoci ze sebe rychle setřásla a řekla si, že zkrátka reaguje na okamžik zděšení a překvapení. „Málem jsi mě vyděsil k smrti, když se ke mně takhle plížíš. Co sis sakra myslel?“

„Že tě překvapím? Že budeš ráda, že mě vidíš?“ Ruce jí jemně položil na ramena. „Promiň, nechtěl jsem tě vyděsit.“

„Myslela jsem, že jsi v Oxfordu,“ řekla Xanthe, zatímco jí v uších stále duněl zběsilý tlukot jejího srdce, které se ne a ne uklidnit.

„Byl jsem. Ten týpek byl z toho auta úplně nadšený. Všechno jsme vyřešili hrozně rychle, tak jsem pospíchal domů za tebou. Myslel jsem, že tě vezmu na večeři, abychom oslavili můj honorář za tu práci, co jsem si s tím dal,“ usmál se a světle modré oči mu ve světle pouliční lampy zasvítily. Bylo těžké odolat jeho srdečnému výrazu.

Oplatila mu úsměv a dovolila mu, aby ji přitáhl do objetí, ve kterém vdechovala povědomou vůni jeho kožené bundy a užívala si pocitu blízkosti a bezpečí. Zdvihla oči, aby se na něj podívala.

„Jelikož jsem kvůli tobě málem dostala infarkt, tak ti dovolím mě pozvat,“ řekla. Ale nejdřív pojď pozdravit mámu. Můžeš jí říct, že mě bereš ven.“

„Bude našťvaná, že zase bude trávit večer sama?“ zeptal se a otevřel dveře, což rozeznělo zvonek oznamující, že někdo vešel.

„Věř mi,“ usmála se Xanthe, „bude z toho mít radost.“

⇒ 2 ⇐

FLORA BYLA PŘESNĚ PODLE OČEKÁVÁNÍ RÁDA, ŽE LIAMA vidí, a ještě raději, že s ní Xanthe nebude večerět, pokud to znamenalo, že jde s Liamem na rande. Xanthe byla stále moc otřesená na to, aby věnovala pozornost matčiným nestydatým dohazovačským snahám. Otřesená a zmatená. Nešlo jen o leknutí z toho, že ji někdo sledoval, a o rozčilení, že Liam byl tak netaktní, že se ve tmě plížil za ženou, která se sama vrací domů. Ani nešlo o neustálou obezřetnost ohledně Fairfaxe. Nemohla ale zapomenout na moment, kdy se otočila a spatřila Liama, a navzdory vědomí, že je to on a že je v bezpečí, stále cítila strach. Ten letmý záblesk temnoty, který na něm viděla, nešel jen tak pustit z hlavy. Mohla to být zlá předtucha? Byl v nebezpečí? Pomyšlení, že by Fairfax mohl využít ty, které milovala, nebyla žádná novinka. Koneckonců, neudělal přesně to samé se Samuelem?

Po krátké rozpravě a pár telefonátech Liam zarezervoval stůl v italské restauraci dole u řeky. O půl hodiny později už seděli u stolu vedle okna, ze kterého bylo vidět na raná poupata osvětlená elektrickými svíčkami a na měsíc odrážející se v úzkém pruhu vody. Liam očima hladově přelétl menu.

„Miluju italskou kuchyni. Štědré porce. Sem s těmi sacharidy!“

„Podívejme se, jak umíš odolávat populárním dietám.“ S úlevou si uvědomila, že se jí při pohledu na všechna ta lákavá jídla vrací chuť.

„Jedu po vlastní ose,“ odpověděl.

„Naštěstí se říká, že červené víno přispívá k dlouhému životu.“

„Bude jedna láhev stačit?“ Pokynul na číšníka a objednal toskánské víno.

Xanthe si přála, aby se mohla uvolnit a zapomenout na všechny ty komplikované a nemožné věci, dokonce i na knihu, ignorovat, jak ji k sobě neustále táhne, a prostě si užívat tento okamžik a vše ostatní vytěsnit z hlavy. Uvědomila si, že ji Liam zkoumá. „Co?“ zeptala se a oplatila mu upřený pohled.

„Vypadáš zamyšleně.“

„To je špatně?“

„To záleží na tom, o čem přemýšlíš.“

„O těstovinách.“

„A?“

„O česnekovém chlebu.“

Zamračil se na ni. Opět zabořila oči do menu, ale věděla, že je až příliš vnímavý na to, aby to jen tak přešel a už se jí na nic nevyptával. Všiml si jejího chování a nehodlal se nechat jen tak přesvědčit, že se nic neděje.

„Promiň za to, co se stalo předtím,“ řekl, „takhle tě vyděsit...“

„To je v pohodě, zapomeň na to.“

„Byl jsem idiot.“

„Souhlasím.“

„Mám v plánu ti to vynahradit výborným jídlem, kvalitním vínem a erudovanou konverzací.“

„Hodně štěstí.“

Zaváhal, než se natáhl přes stůl a dotkl se její paže. „Vážně, co se děje?“

Zнала ho příliš dobře na to, aby věděla, že to nenechá jen tak být. Co mu má říct? Že byla vyděšená, protože jí přišlo, že ji sleduje jeden bezcitný, krutý muž pocházející z doby před čtyřmi staletími? Že ji vystrašila zlá předtucha, že se někomu, na kom jí záleží, něco stane a že ten někdo může být on sám? Rozhodla se zůstat na bezpečné půdě.

„Viděla jsem Harleyho. Bavili jsme se o koncertech v The Feathers. Uvědomila jsem si, jak... v poslední době Tin Lid zanedbáváš.“

„Víš přece, že mám plno práce v dílně.“

„Ano, ale to je lidem, kteří si nás objednávají, celkem jedno, nemyslíš? Chtějí mít pocit, že to myslíme vážně, že je na nás spoleh...“

„Mluvil o tom ještě někdo? Mike? Ostatní?“

„S nikým jiným jsem o tom nemluvila. Proč bych to dělala?“

„Probírala jsi to s Harleym,“ řekl, trochu se narovnal a stáhl ruku.

„Protože se ho Annie ptala, jestli by někoho objednal na příští pátek,“ vysvětlila a začala si přát, aby to bývala nevytahovala. Nastal moment ticha, během kterého si dopřála pocit spokojenosti nad tím, že Liam přijal důvod její rozrušenosti. Zároveň jí bylo trochu líto, že to tak nějak svalila na něj. „To je jedno.“ Pokusila se o úsměv. „Máš pravdu, je to jenom dočasné. Až budeš mít míň práce, můžeme zase trochu přidat.“

„Vlastně jsem ti chtěl říct, že mi volala Sharon z The Bull v Laybrook. Chce si nás zarezervovat na pár dní přes Velikonoce.“

Xanthe sebou při zmínce o vesnici trhla. V Laybrook se toho tolik stalo. Poprvé se tam setkala s Fairfaxem. Málem tam ztratila medailonek a nechybělo málo, aby navždy uvízla v sedmnáctém století. Potkala tam Samuelovu snoubenku a přijala skutečnost, že s ním nebude moci nikdy být. A hlavně tam má Samuel u kostela svatého Cyrila hrob. V duchu si nadávala za to, že je tak citlivá. V její době je Laybrook jedna z nejhezčích vesnic v zemi a oplývá několika extrémně populárními hospodami, které by se na koncerty skvěle hodily. Ale i tak... „Možná bychom neměli zamlouvat žádné nové koncerty, dokud zase všechno nepoběží normálně,“ navrhl. „Jakmile budeš mít víc času, budeme muset pracovat na nových věcech, nemyslíš?“

Pokrčil rameny a přikývl. „Dobře, když myslíš. V neděli budu s klukama mluvit. Tak, a teď se odmítám bavit o práci, dokud se pořádně nenajím!“

Následující ráno působilo jako opravdové jaro. Zahrada za domem byla plná ptačího zpěvu a do obývacího pokoje v prvním patře vysokými okny proudila sluneční záře odhalující poletující zrnka prachu. Když Xanthe stanula ve dveřích, Flora odložila mobil.

„Tedy,“ řekla s překvapeným výrazem a rukama založenýma na bocích. „Ozval se hlas z minulosti.“

„Co?“

„Pamatuješ si Helgu Grahamovou?“

„Tu tvoji starou kamarádku ze školy? Na tu se těžko zapomíná.“

„Myslíš kvůli těm červeným vlasům, nebo tomu rachotivému smíchu?“

„Kvůli obojímu. A taky tomu, že kouřila francouzské cigarety. Jak vůbec sehnala tohle číslo?“

„Dal jí ho tvůj otec.“

„To je od něj nějak nezvykle nápomocné.“

„Ani ne. Nemohl ji vystát. Nejspíš ji na mě poslal naschvál. Ale já jsem ji měla vždycky ráda. Má něco do sebe. Když jsme spolu před sto lety bydlely na koleji, byla s ní sranda.“

„Tak proč se ozvala zrovna teď? Neviděla jsi ji léta.“

„Chce přijet a chvílku u nás zůstat!“

„Vážně? Z jakého popudu?“

Flora pokrčila rameny. „Jenom řekla, že slyšela o tom rozvodu s Filipem a že jsem se přestěhovala... Chce se podívat na náš nový domov... Něco takového. Všechny ty roky jsme si vždycky posílaly vánoční přání.“

„I tak mi to přijde nějaké náhlé. A nemáme volný pokoj.“

„To nevádí.“ Flora se usmála. „Může spát tady. Jeden člověk se na gauči pohodlně vyspí.“

Xanthe se rozhlédla po tom chaosu, ve kterém jejich obývací pokoj byl. I přesto, že od jejich přestěhování uplynulo již devět měsíců, v rozích stále byly krabice, postávaly tam na sobě naskládané židle a povalovaly se tam všemožné kancelářské věci. Matka si jejího pohledu všimla.

„Nebude jí to vadit,“ ujistila ji. „Helga není ten typ, co by si stěžoval, a bude to jen na pár nocí.“

„No, nebude tu moct kouřit. Zcela jistě by to tu zapálila. Kdy chce přijet?“

„Pozítří.“

„Sakra, to nemáme moc času na to, abychom to tu daly do pořádku.“

Flora jízlivě načechrala polštářek na sedačce. „Nechtěla by, abychom kolem toho dělaly nějaký povyk. Myslím, že bude docela

hezke vidět dávnou kamarádku. Hlavně když u toho nebude tvůj otec a nebude na ni protáčet oči, jako to dělával.“

Flora nevykazovala žádné známky toho, že by pro ni bylo těžké mluvit o bývalém manželovi. Konečně se dohodli na rozvodovém vypořádání, které už skoro bylo dokončené. První část rozsudku o rozvodu již byla vydaná, což byl v celém řízení velký krok. Xanthe si vzpomněla na den, kdy od právníka přišly všechny možné dokumenty a jak špatná z toho Flora celý víkend byla. Teď to ale působilo, že se opravdu posouvá dál a manželství nechává za sebou. Možná měla pravdu. Když ji v novém domově navštíví dávná kamarádka, bude to další krok, aby to špatné nechala za sebou a zůstalo jí jen to dobré. Rozhodně teď pro přátelství bylo víc prostoru. Nový život se propojí se starými kontakty.

„Máš pravdu,“ odpověděla a gumičkou si stáhla vlasy dozadu. „Prospěje nám to. Můžete spolu probrat, co všechno je nového, a můžeme ji tady trochu provést. Třeba ji vzít na nějaké dobré jídlo. Chodí ráda na procházky?“

Flora se zamračila. „Neumím si to představit, ale kdo ví. Už jsou to roky.“ Hodiny na krbu odbily celou. „Neměla bys už být na cestě? Budeš potřebovat nějaký čas na to, aby sis dražbu prohlédla dřív, než začne.“

„Neboj, prošla jsem si katalog a všechno si naplánovala. A Gerri mi poradila, na co se zaměřit. Dokonce jsem si zabalila oběd, abych to tam vydržela. Mám takový pocit, že se tam obchodníci slétnou jako supi.“

„Nesnáším, jak se lidé z Londýna sjíždějí jen na luxusní dražby a potom si vesele nasyslí ty nejlepší kousky, protože je chtějí draze prodat.“

„Jsou syslové veselí?“

„Víš, jak to myslím,“ hodila po ní Flora polštář.

Xanthe ho chytla a rukou rozptýlila obláček prachu, který hod způsobil. „Já je v té jejich hře porazím.“

„Jenom prosím...“

„... nepřepal náš rozpočet. Já vím, já vím.“

Ačkoliv si myslela, že má den naplánovaný nejlépe, jak to jen jde, cesta jí zabrala déle, než čekala. Její věrný taxík jel poté, co strávil nějaký čas v Liamově dílně, bez problémů, ale to na délku cesty nemělo vliv. Provoz byl směrem na západ hustý, jak kamiony najížděly na dálnici a lidé začali vyrážet na první dovolené, takže zaplnili silnice auty a karavany. Než zahnula k půvabným domečkům a uháněla po stromy lemované ulici vedoucí k velkému domu, bylo skoro deset hodin. Přesně podle jejích obav bylo parkoviště plné aut, která vypadala, že patří obchodníkům. Své peníze bude muset investovat s rozmyslem. Nemá smysl snažit se o zboží prodejců, kteří jsou očividně dobře zajištěni. Je pravděpodobné, že ceny natáhnou, když kolem sebe budou mít tolik obchodníků usilujících o ty samé věci. Zaparkovala mezi velkou dodávkou a džípem s přívěsem, který její obavy zdaleka neutišil.

Parkoviště bylo ve skutečnosti malé pole vedle stájí kousek dál od hlavní budovy. Byl to soukromý pozemek, který nevlastnila ani organizace na ochranu památek a přírody National Trust, ani nebyl otevřený veřejnosti, takže nebyl uzpůsoben nájezdům lidí, jak ostatně potvrzovaly dočasně rozestavěné cedule oznamující konání dražby. Ty Xanthe vedly přes perfektně čistý a krásně udržovaný dvůr se stájemi. Nenacházeli se v nich žádní koně, ale nebylo těžké představit si, jak úchvatně by tohle místo vypadalo, kdyby tu stály kočáry tažené koňmi, kolem kterých by tiše

a efektivně běhali podomci a podkoní. Xanthe si všimla klenutého průchodu, skrze který sem kočáry kdysi musely vjíždět, aby své pasažéry mohly vyklopit přímo u domu. Teprve, když prošla pod jeho světlými kameny, naskytl se jí pohled na samotné panství Corsham Hall. Bylo tak krásné, že se Xanthe musela zastavit a zastínit si oči před ostrým ranním sluncem, aby tu majestátnost a velikost budovy před sebou dokázala pojmout. V ten okamžik jí došlo, že se dívá na typickou ukázkou luxusního gregoriánského záměčku. Jeho proporce byly dokonalé ve stylu klasicismu — tři patra vysokých oken, která svou velkolepostí vyvažoval hlavní vchod stojící na širokých schodech a lemovaný dórskými sloupy.

Budova byla postavena z nádherného světle zlatého kamene, na kterém se neprojevovaly žádné vlivy počasí, rozpadu nebo nepřízně. Stála tam, krásná a hladká, a dokonale vzdorovala času i živlům. Když Xanthe vzhlédla na působivou fasádu, zastavila se za ní žena, která s jemným francouzským přízvukem tu nádheru komentovala. Její společník podotkl, že údržba takového místa je nesmírně finančně náročná — běžné opravy, účty za topení, pracovníci, kteří se o tak velkou a důležitou budovu musejí starat. Xanthe udivovalo, že budova tak dlouho zůstala v soukromém vlastnictví, jelikož většinu takových impozantních domů dávno zabraly různé organizace na ochranu památek. Buď to, nebo se z nich staly luxusní hotely. Přemýšlela, jak ji ta rodina — vzpomněla si, že Gerri zmínila, že se jmenují Wilcoxovi — dokázala tak dlouho udržet ve svých rukách. A proč už to dál nejde? Nebylo možné potlačit smutek nad skutečností, že se veškerý obsah tak starého a historicky významného domu prodává. Vždy cítila rozdíl mezi dražbami v domech, jejichž poslední majitel zemřel, a těmi, kdy členové rodiny stále žili a snažili se prodat